— Nej, det haabede hun ikke. „Men hvad da? Har Du aldrig forsøgt at skrive noget, Vers eller andet?“ Nej, svarede hun leende, det havde hun ikke. Kvindeligt Forfatterskab var paa den Tid og navnlig i hendes Kreds noget næsten uhørt. Tiden gik hurtig, og altfor snart kom Afskedens Dag. Heinrich var stærkt bevæget, og de lovede at skrive flittig til hinanden.

I sine Forældres Hjem følte hun en uendelig Tomhed og en fortærende Længsel efter, hvad hun havde forladt. Brevene fra Heinrich var hendes eneste Glæde.

Da hun var 25 Aar, havde hun en Frier. Faderen bad hende indtrængende at betænke, hvor trist en gammel Piges Liv var; et nogenlunde antageligt Ægteskab burde altid foretrækkes derfor. Den Rædsel, hun følte for at gifte sig uden Kjærlighed, kunde hendes Forældre og Søskende ikke begribe, og det var dem en Sorg, da hun afslog dette Tilbud. De gjorde hende ingen Bebrejdelser, de var kjærlige og overbærende, men hun mærkede, hvor de var skuffede, hvor gjærne de i Grunden vilde have været af med hende, og hvor let hendes Plads i Hjemmet kunde udfyldes. Smerten over dette drev hende til at tænke nøjere over Kvindernes Stilling. Naar det var saa tungt for hende i et godt Hjem og blandt kjærlige, velmenende Mennesker, hvor svært maatte det da ikke være for andre, der var værre stillede. Hvor meget lettere vilde ikke hendes Hjærtesorg være, dersom hun havde en Gjerning, der fyldte hendes Tanker. Hun var ikke ledig, men havde ikke mere Ansvar eller Selvstændighed, end da hun var 14 Aar. De ni Tiendedele af unge Kvinder, der føle sig ulykkelige, siger hun senere, vilde helbredes, dersom de havde noget alvorligt at tage sig for. Hun forsøgte at skaffe sig noget, f. Ex. en Plads som Lærerinde eller lignende, men Faderen vilde ikke tillade det. Han satte en Slags Stolthed i at have alle sine sex Døtre om sig: „Mine Pigebørn skulle ikke forlade mig, før de blive gifte,“ sagde han, „jeg kan, Gud ske Lov, ernære dem alle sammen“.

I denne triste Tid lavede hun sig en lille Bog, hvori hun skrev — Digte, mener maaske Læseren. Ak nej, hun regnede sammen, hvor mange Haandklæder hun sømmede, og hvor mange Par Strømper hun strikkede, for at føle sig mindre unyttig.

Brevene fra Heinrich var, som sagt, hendes eneste Trøst,